

The Triumph of Hope

By Elder Neil L. Andersen
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Umudun Zaferi

Yaşlı Neil L. Andersen
Oniki Havariler Kurulu

October 2024 general conference

Hope is a living gift, a gift that grows as we increase our faith in Jesus Christ.

My dear brothers and sisters across the world, as we begin this very special time of general conference, the eyes of heaven will certainly be focused upon us. We will hear the voice of the Lord through His servants; we will feel the “guiding, directing, [and] comforting” influence of the Holy Ghost, and our faith will be strengthened.

Three years ago, President Russell M. Nelson began general conference with these words: “Pure revelation for the questions in your heart will make this conference rewarding and unforgettable. If you have not yet sought for the ministering of the Holy Ghost to help you hear what the Lord would have you hear during these two days, I invite you to do so now. Please make this conference a time of feasting on messages from the Lord through His servants.”

The scriptures link three words powerfully together: faith, hope, charity. The gift of hope is a priceless endowment from God.

The word hope is used for many things we want to happen. For example, “I hope it won’t rain,” or “I hope our team wins.” My intent is to speak of our sacred and eternal hopes centered in Jesus Christ and the restored gospel and our “confident expectation[s] of ... the promised blessings of righteousness.”

Our Hope for Eternal Life

Our hope of eternal life is assured through the grace of Christ and our own choices, allowing us the remarkable blessing of returning to our

Umut yaşayan bir armağandır, İsa Mesih’e olan imanımız arttıkça büyüyen bir armağandır.

Dünyanın dört bir tarafındaki sevgili kardeşlerim, bu çok özel genel konferans dönemine başlarken, cennetin gözleri kesinlikle üzerimize odaklanmış olacaktır. Rab’bin hizmetkarları aracılığıyla O’nun sesini duyacağız; Kutsal Ruh’un “yol gösterici, yönlendirici ve teselli edici” etkisini hissedeceğiz ve imanımız güçlenecektir.

Üç yıl önce Başkan Russell M. Nelson genel konferansa şu sözlerle başladı: “Yüreğinizdeki sorular için saf bir vahiy, bu konferansı ödüllendirici ve unutulmaz kılacaktır. Bu iki gün boyunca Rab’bin duymanızı isteyeceği şeyleri duymanıza yardım etmesi için Kutsal Ruh’un yardımını henüz aramadıysanız, sizi şimdi bunu yapmaya davet ediyorum. Lütfen bu konferansı, Rab’den hizmetkarları aracılığıyla gelen mesajlarla bir ziyafet zamanı haline getirin.”

Kutsal yazılar üç kelimeyi güçlü bir şekilde birbirine bağlar: İnanç, umut, ilahi sevgi. Umut armağanı, Tanrı’nın bağışladığı paha biçilmez bir armağandır.

Umut kelimesi gerçekleşmesini istediğimiz pek çok şey için kullanılır. Örneğin, “Umarım yağmur yağmaz” veya “Umarım takımımız kazanır”. Amacım, İsa Mesih’e ve iade edilmiş sevindirici habere odaklanan kutsal ve ebedi umutlarımızdan ve “vaat edilen doğruluk nimetlerine dair ... emin beklentilerimiz” hakkında konuşmaktır.

Sonsuz Yaşam İçin Umudumuz

Sonsuz yaşam umudumuz, Mesih’in lütfu ve kendi seçimlerimiz sayesinde güvence altına alınmıştır; bu da bize cennetteki evimize dönme

heavenly home and living forever in peace and happiness with our Heavenly Father, His Beloved Son, our faithful family and precious friends, and the righteous men and women from every continent and every century.

On earth we experience joy and sorrow as we are tested and proven. Our victory comes through faith in Jesus Christ as we triumph over our sins, difficulties, temptations, unfairness, and the challenges of this mortal life.

As we strengthen our faith in Jesus Christ, we see beyond our struggles to the blessings and promises of eternity. Like a light whose brilliance grows, hope brightens the darkened world, and we see our glorious future.

Hope Comes from God

Since the beginning, our Heavenly Father and His Beloved Son have eagerly blessed the righteous with the precious gift of hope.

After leaving the garden, Adam and Eve were taught by an angel of the promise of Jesus Christ. The gift of hope enlightened their lives. Adam declared, “My eyes are opened, and in this life I shall have joy.” Eve spoke of “the joy of [their] redemption, and the eternal life which God giveth unto all the obedient.”

Just as the Holy Ghost brought hope to Adam, the power of the Lord’s Spirit enlightens the faithful today, illuminating the reality of eternal life.

The Savior sends us a Comforter, the Holy Ghost, a companion bringing faith, hope, and peace “not as the world giveth.”

“In the world,” the Savior said, “ye shall have tribulation: but be of good cheer [keep a brightness of hope]; I have overcome the world.”

In times of difficulty, we choose to trust the Lord in faith. We quietly pray, “Not my will but thine be done.” We feel the Lord’s approval for our meek willingness, and we await the promised peace the Lord will send in His chosen timing.

The Apostle Paul taught, “The God of hope [will] fill you with ... joy and peace ... , that ye may abound in hope,” “rejoicing in hope; patient in tribulation;” “through the power of the Holy Ghost.”

A Lesson of Hope

ve Cennetteki Babamız, O’nun Sevgili Oğlu, sadık ailemiz ve değerli dostlarımız ve her kıtadan ve her asırdan dürüst erkek ve kadınlarla birlikte sonsuza dek huzur ve mutluluk içinde yaşama gibi olağanüstü bir nimet sunmaktadır.

Yeryüzünde, imtihan edildiğimiz ve sınıdığımız zamanlarda sevinç ve üzüntü yaşarız. Zafferimiz, günahlarımızın, zorluklarımızın, ayartmalarımızın, adaletsizliklerimizin ve bu ölümlü hayattaki zorluklarımızın üstesinden gelirken, İsa Mesih’e olan imanımız sayesinde gelir.

İsa Mesih’e olan imanımız güçlendikçe, mücadelelerimizin ötesini, sonsuzluğun kutsamalarını ve vaatlerini görürüz. Parlaklığı artan bir ışık gibi, umut karanlık dünyayı aydınlatır ve biz de görkemli geleceğimizi görürüz.

Umut Tanrı’dan Gelir

Başlangıçtan bu yana, Cennetteki Babamız ve O’nun Sevgili Oğlu, doğru kişileri değerli umut armağanıyla istekli bir şekilde kutsadı.

Bahçeden ayrıldıktan sonra, Adem ve Havva’ya bir melek tarafından İsa Mesih ile ilgili vaat hakkında öğretildi. Umut armağanı hayatlarını aydınlattı. Adem şöyle bildirdi, “Gözlerim açıldı ve bu hayatta sevinç duyacağım.” Havva ise, “fidye ile [kurtuluşlarının sevinci] ve Tanrı’nın tüm itaat edenlere verdiği sonsuz hayat” hakkında konuştu.

Kutsal Ruh’un Adem’e umut getirmesi gibi, Rab’bin Ruh’unun gücü de bugün inananları aydınlatarak sonsuz hayatın gerçekliğine ışık tutmaktadır.

Kurtarıcı bize inancımıza ve umudumuza eşlik eden yoldaşı, “dünyanın verdiği gibi olmayan” huzuru getiren bir Teselliciyi, Kutsal Ruh’u gönderir.

Kurtarıcı şöyle dedi: “Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, [umudunuzu koruyun]; ben dünyayı yendim!”

Zor zamanlarda, imanla Rab’be güvenmeyi seçeriz. Sessizce, “Yine de benim değil, senin istediğin olsun” diye dua ederiz. Rab’bin yumuşak huylu isteğimizi onayladığını hissederiz ve Rab’bin kendi seçtiği zamanda göndereceği vaat edilen huzuru bekleriz.

Havari Pavlus şöyle öğretti: “Umut kaynağı olan Tanrı, Kutsal Ruh’un gücüyle umutla dolup taşmanız... umudunuzla [sevinmeniz,] sıkıntıya [dayanmanız] için ... sizleri tam bir sevinç ve esenlikle [dolduracaktır.]”

Bir Umut Dersi

The prophet Moroni knew firsthand about having hope in Christ during tribulation. He explained his harrowing situation:

“I am alone. ... I have not ... whither to go.”

“I make not myself known ... lest they should destroy me.”

Remarkably, in this dark and lonely hour, Moroni records his father’s words of hope:

“If a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.”

“What is it that ye shall hope for? ... Ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal.”

My brothers and sisters, hope is a living gift, a gift that grows as we increase our faith in Jesus Christ. “Faith is the substance of things hoped for.” We build this substance—the evidence blocks of our faith—through prayer, temple covenants, keeping the commandments, continually feasting on the scriptures and the words of modern-day prophets, taking the sacrament, serving others, and worshipping weekly with our fellow Saints.

A House of Hope

To fortify our hope in a time of increasing wickedness, the Lord has directed His prophet to dot the earth with His temples.

As we enter the Lord’s house, we feel the Spirit of God, verifying our hope.

The temple testifies of the empty tomb and that life beyond the veil continues for all.

For those who do not have an eternal companion, the ordinances powerfully confirm that every righteous person will receive every promised blessing.

There is sublime hope as a young couple kneels across the altar to be sealed, not just for time but for eternity.

There is an immensity of hope for us in the promises made to our posterity, whatever their current circumstances.

There is no pain, no sickness, no injustice, no suffering, nothing that can darken our hope as we believe and hold tightly to our covenants with God in the house of the Lord. It is a house of light, a house of hope.

When Hope Is Discarded

Peygamber Moroni, çektiği sıkıntılar sırasında Mesih’e umut bağlama konusunu bizzat biliyordu. Yaşadığı üzücü durumu şöyle anlattı:

“Tek başımayım. ... Gidecek bir yerim yok.”

“Beni öldürmelerinden korktuğum için kendimi ...göstermiyorum.”

Dikkat çekici bir şekilde, bu karanlık ve yalnız saatte Moroni babasının umut dolu sözlerini kaydeder:

“Eğer bir insanın imanı varsa, onun mutlaka umudunun da olması gerekir; çünkü iman olmadan umut olmaz.”

“Ve umut edeceğiniz şey nedir? ... Mesih’in kefareti ve O’nun dirilişinin kudreti sayesinde sonsuz yaşama kavuşmak için ölümden dirilmeyi umut edeceksiniz.”

Kardeşlerim, umut yaşayan bir armağandır, İsa Mesih’e olan imanımız arttıkça büyüyen bir armağandır. “İman, umut [edilen şeylere güvenmektir.]” İncamızın kanıt taşlarını oluşturan bu güveni dua, tapınak antlaşmaları, emirleri yerine getirme, kutsal yazılardan ve günümüz peygamberlerinin sözlerinden sürekli olarak ziyafet çekme, Rab’bin sofrasından yiyip içme, başkalarına hizmet etme ve Aziz dostlarımızla birlikte her hafta ibadet etme yoluyla inşa ederiz.

Bir Umut Evi

Kötülüğün arttığı bir zamanda umudumuzu güçlendirmek için Rab, peygamberini yeryüzünü tapınaklarıyla donatması için yönlendirdi.

Rab’bin evine girdiğimizde, umudumuzu doğrulayan Tanrı’nın Ruhunu hissedebiliriz.

Tapınak boş mezara ve perdenin ötesindeki hayatın herkes için devam ettiğine tanıklık eder.

Ebedi bir yoldaşı olmayanlar için, kutsal törenler her doğru kişinin vaat edilen her kutsamayı alacağını güçlü bir şekilde onaylar.

Genç bir çift sadece bu zaman için değil, sonsuzluk için mühürlenmek üzere sunağın önünde diz çökerken yüce bir umut ortaya çıkar.

Mevcut koşulları ne olursa olsun, gelecek nesillerimize verilen vaatlerde bizim için büyük bir umut vardır.

Rab’bin evinde inandığımız ve Tanrı’yla olan antlaşmalarımıza sıkı sıkıya sarıldığımız sürece hiçbir acı, hiçbir hastalık, hiçbir adaletsizlik, hiçbir ızdırap, umudumuzu karartabilecek hiçbir şey yoktur. Burası, bir ışık ve umut evidir.

Umut Bir Kenara Bırakıldığında

We shed tears of sorrow as we see the sadness and despair in those who have no hope in Christ.

I recently observed from a distance a couple who at one time had faith in Christ but then decided to discard their belief. They were successful in the world, and they found pleasure in their intellect and the rejection of their faith.

All seemed well until the husband, still young and energetic, suddenly fell ill and died. Like an eclipse of the sun, they had blocked the light of the Son, and the result was an eclipse of hope. The wife, in her disbelief, now felt disoriented, painfully unprepared, unable to comfort her children. Her intellect had told her that her life was in perfect order until suddenly she could see no tomorrow. Her despair brought darkness and confusion.

Hope in Heartbreaking Tragedy

Let me contrast her painful despair with another family's hope in Christ during a heartbreaking time.

Twenty-one years ago the newborn son of my nephew Ben Andersen and his wife, Robbie, was life-flighted from their Idaho farming community to Salt Lake City. I arrived at the hospital, and Ben explained the severe, life-threatening complications with their baby's heart. We placed our hands on Trey's tiny head. The Lord blessed him with continued life.

Trey had heart surgery the first week of his life, and more surgeries followed. As the years passed, it became apparent that Trey would need a heart transplant. Although his physical activities were limited, his faith expanded. He wrote, "I have never felt sorry for myself because I have always known the importance of having faith in Jesus Christ and a testimony of the plan of salvation."

Trey kept on his phone this well-known quote from President Nelson: "The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives."

Trey wrote: "I have always looked forward to serving a full-time mission, but ... my doctors won't let me serve a mission until at least a year after my transplant. ... I've put my faith in Jesus Christ."

Trey was excited at being accepted into the accounting major at BYU beginning this semester.

Mesih'te umudu olmayanların üzüntüsünü ve çaresizliğini gördükçe keder gözyaşları dökeriz.

Kısa bir süre önce, bir zamanlar Mesih'e inanan fakat daha sonra inançlarını terk etmeye karar veren bir çifti uzaktan gözlemledim. Dünyada başarılı oldular ve akıllarından ve inançlarını reddetmekten keyif aldılar.

Henüz genç ve enerjik olan koca aniden hastalanıp ölene kadar her şey yolunda görünüyordu. Tıpkı bir güneş tutulması gibi, Oğul'un ışığını engellemişlerdi ve bunun sonucu da bir umut tutulması oldu. Karısı inanamayarak, şaşkınlık içinde, kendisini şimdi acı verici bir şekilde hazırlıksız ve çocuklarını teselli edemez halde hissediyordu. Akli ona hayatının mükemmel bir düzen içinde olduğunu söylemişti, ta ki birdenbire yarını göremeyecek hale gelene kadar. Umutsuzluğu, karanlığı ve kafa karışıklığını beraberinde getirdi.

Üzücü Trajedilerde Umut

Onun acı dolu umutsuzluğunu, başka bir ailenin yürek burkan bir dönemde Mesih'e duyduğu umutla karşılaştırmama izin verin.

Yirmi bir yıl önce, yeğenim Ben Andersen ve eşi Robbie'nin yeni doğan oğlu, Idaho'daki çiftçi kasabasından Salt Lake City'ye hava ambulansıyla nakledildi. Hastaneye vardığımda, Ben bebeklerinin kalbiyle ilgili ciddi ve hayati tehlike arz eden komplikasyonları anlattı. Ellerimizi Trey'in minik başının üzerine koyduk. Rab onu yaşama-ya devam etmesi için kutsadı.

Trey hayatının ilk haftasında kalp ameliyatı geçirdi ve bunu başka ameliyatlar izledi. Yıllar geçtikçe, Trey'in kalp nakline ihtiyaç duyacağı anlaşıldı. Fiziksel aktiviteleri sınırlı olmasına rağmen, onun inancı arttı. Şöyle yazdı: "Asla kendi derdime yanmadım, çünkü İsa Mesih'e iman etmenin ve kurtuluş planına dair bir tanıklığın önemini her zaman biliyordum."

Trey telefonunda Başkan Nelson'ın şu iyi bilinen sözlerini tutuyordu: "Hissettiğimiz sevincin hayat şartlarımızla çok az ilgisi ve hayatımızın odak noktasıyla çok ilgisi vardır."

Trey şöyle yazdı: "Her zaman tam zamanlı bir görevde hizmet etmeyi dört gözle bekledim, fakat ... doktorlarım organ naklinden en az bir yıl sonrasına kadar göreve gitmeme izin vermiyorlar. ... Ben İsa Mesih'e iman ediyorum."

Trey, bu dönemin başında BYU'da muhasebe bölümüne kabul edildiği için heyecanlıydı,

ter, but even more excited in late July when he received the very anticipated telephone call to come to the hospital for his heart transplant.

“One year,” Trey said, “and I will be on my mission.”

There were great expectations as he entered the operating room. However, during the surgery there were devastating complications, and Trey never regained consciousness.

His mother, Robbie, said: “Friday had been the most heartbreaking day ... just trying to wrap our minds around it. ... I had stayed up late just trying to process everything. ... But Saturday, I woke up with a feeling of absolute joy. It wasn’t just peace; it wasn’t denial. I felt joy for my son, and I felt joy as his mother. ... Ben had gotten up a lot earlier than me, and when we finally got a chance to talk, Ben had awakened with the exact same feeling.”

Ben explained: “Clarity came to my soul as God taught me through His Holy Spirit. I awoke at 4:00 a.m. and was filled with indescribable peace and joy. How is this possible? ... The passing of Trey is so very painful, and I miss him so much. But the Lord does not leave us comfortless. ... I look forward to a joyful reunion.”

The Promise of Hope

Trey had noted in his journal these words from President Nelson’s general conference talk: “It doesn’t seem possible to feel joy when your child suffers with an incurable illness or when you lose your job or when your spouse betrays you. Yet that is precisely the joy the Savior offers. His joy is constant, assuring us that our ‘afflictions shall be but a small moment’ [Doctrine and Covenants 121:7] and be consecrated to our gain.”

Brothers and sisters, the peace you seek may not come as quickly as you desire, but I promise you that as you trust in the Lord, His peace will come.

May we nurture our precious faith, pressing forward with a perfect brightness of hope. I testify that our hope is our Savior, Jesus Christ. Through Him, all our righteous dreams will be realized. He is the God of hope—the triumph of hope. He lives and He loves you. In the name of Jesus Christ, amen.

fakat Temmuz sonunda kalp nakli için hastaneye gelmek üzere beklenen telefonu aldığı anda daha da heyecanlandı.

“Bir yıl,” dedi Trey, ”ardından görevime başlayacağım.”

Ameliyathaneye girerken büyük beklentiler vardı. Fakat ameliyat sırasında ciddi komplikasyonlar ortaya çıktı ve Trey’in bilinci bir daha yerine gelmedi.

Annesi Robbie şunları söyledi: “Cuma günü en yürek parçalayıcı gündü ... aklımızı başımıza toplamaya çalışıyorduk. ... Her şeyi anlamaya çalışarak, geç saatlere kadar uyuyamamıştım. ... Fakat cumartesi günü mutlak bir sevinç duygusuyla uyandım. Bu sadece huzur değildi, bu bir reddetme de değildi. Oğlum için sevinç hissettim ve onun annesi olarak sevinç hissettim. ... Ben, benden çok daha erken kalkmıştı ve sonunda konuşma fırsatı bulduğumuzda, Ben de aynı duyguyla uyanmıştı.”

Ben şöyle açıkladı: “Tanrı bana Kutsal Ruh aracılığıyla öğrettiği zaman ruhuma bir ferahlık geldi. Sabah saat 4:00’te uyandım ve içim tarifsiz edilemez bir huzur ve sevinçle doluydu. Bu nasıl mümkün olabilir? ... Trey’in vefatı çok acı verici ve onu çok özliyorum. Fakat Rab bizi tesellisi bırakmıyor. ... Onunla neşe dolu bir buluşmayı dört gözle bekliyorum.”

Umudun Vaadi

Trey günlüğüne Başkan Nelson’ın genel konferans konuşmasındaki şu sözleri not etmişti: “Çocuğunuz tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandığında, işinizi kaybettiğinizde ya da eşiniz size ihanet ettiğinde sevinç duymanız mümkün görünmez. Fakat Kurtarıcı’nın sunduğu sevinç tam olarak budur. O’nun sevinci sürekli ve bize ‘sıkıntılarımızın sadece kısa bir an süreceği’ [Öğreti ve Antlaşmalar 121:7] ve bunların bizim iyiliğimiz için kutsanmış hale geleceği” garantisini verir.”

Kardeşlerim, aradığınız huzur arzu ettiğiniz kadar çabuk gelmeyebilir, fakat size vaat ediyorum ki siz Rab’be güvendiğinizde, O’nun huzuru gelecektir.

Kıymetli imanımızı besleyelim ve parlak kusursuz bir umutla ileri doğru atalım. Tanıklık ederim ki umudumuz Kurtarıcımız, İsa Mesih’tir. O’nun aracılığıyla bütün doğru hayallerimiz gerçekleşecektir. O umudun Tanrısıdır, umudun zaferidir. O yaşıyor ve sizi seviyor. İsa Mesih’in adıyla, amin.